

Zhefki kolovrati v Ševzah.

Zhaftitljivi gosp. fajmofhter is Ševz, Andrej Potozhanik fo nam v dopifu 20. Roshnizveta pifali, de je gosp. Pihlarjev poflanik Ignazi Kiseveter tudi pri Ševzhanih svojo rezh prav dobro opravil. Škosi 5 dni je imel is vfih vafi Ševfhke fare veliko veliko prediz, ki fo fe zhefkiga kolovrata rozhno poprijele in s veliko radoftjo ena pred drugo predle. She prvi dan fe jih je veliko nuzhilo, pray lizhno prefti. Tudi poljske dela, kterih je ob tem zhafu veliko, jih nifo sadershale. Vedno je bilo flifhati hvalni pogovor od zhefkih kolovratov in na njih napredene preje. Šabo perpeljanih 6 kolovratov je med tifte predize, ktere fo fe nar boljfihi isuzhile, in ki fo nar manj od poljskiga dela sadershevane, rasdelil, in jim je dal tudi nekoliko prediva; okoli 60 drusih pa, ki fo tudi dobro isuzhene, bojo pozhakale kolovratov, ki fhe sdej nifo narejeni.

Dopis iz Š. Vida pri Ponkvi blizo Celja.

Veliko veselje smo v nedeljo 8. p. m. popoldne le tukaj obhajali, ko smo namreč prelitni veliki zvon iz Ljubljane dobili, kterimu smo z veliko častjo do farne meje naproti šli, in ga z gorečim veseljem sprejeli. — Od tod smo ga vprico visoko častitljivih gospodov in veliko družih ljudi med streljanjem in muziko s pobožno častjo sèm do farne cerkve spremili, in tukaj zahvalno pesem zapéli. 14. dan p. m. pa nam je že pervikrat k večernicam nedelje našiga farniga patrona s. Vida prav prijetno zapél. —

Cela fara hvali umetniga Ljubljanskiga zvonarja gosp. A. Samasata, ki mu je takó prijeten glas dal, de se kaj lepó z srednjim zvonam priglasuje. Goreče želje še ostanejo, de bi tudi mali zvon prelitni dali, kër bi potem vsi trije zvonovi skupej prijetno vbrane glasove (F. B. D.) dajali. J. Kovač.

Vprašanje.

Kjé de so letas muhe ostale, se tudi na Štajarskim letas povsod vprašuje, ker smo tudi tukaj še skorej čisto brez njih. Staréji pa odgovorijo na tako vprašanje: „Svéti Urban peržéne muhe; če najde pa duri in okna zaperte, žéne svojo čedo naprej.“ Ko bi nam pač hotli naravoslovci in drugi učeni ta Štajarski prigovor razjasniti!

Spomin na Blejsko jezero.

Z serčnim veseljem obišem vsako leto Blejsko jezero. Zares! „ni ga lepšiga kraja, ko je ta — prava podoba raja“. Resnico teh besedi našiga slavniga Drja. Prešérna sim zopet živo občutil, ko sim ta prijetin kraj 22. in 23. dan Rožnicveta z ljubo družino obiskal. Veliko, ljubi braveci, Vam bi lahko pripovedoval od veseliga ljudstva, ki tukaj prebiva; od prijazne in dobre postrežbe, ki jo popotnik v gosp. Mertličovi gostivnici najde; od priljudne in zale vdove, ktera je poprej vlastnica te gostivnice bila; od novozidane kerčme gosp. Malnarja in Majerja, ki je velike hvale vredna, in od več drugih reči; veliko Vam bi tudi povedati vedil od slabe ceste, ki se na klancu pod Lèscami začne in noter do jezera terpi; tode vse to ni namen mojiga popisa. Danes hočem le slepimu Jurju in njegovim tovaršam zasluženó hvalo dati, ki so nas z petjem lepih kranjskih pesem razveselovali. Slepí Juri je pevec od nog do

glave, v njem vsaka žila pòje. Nej noben Slovenec, ki milo petje slovenskih pesem ljubi, ne zamudi po slepim Jurju pobárati, de mu bo z svojimi tovarši kako prijetno vižico zapél. Nobene nesramne ni slišati iz ust tega pobožniga mladenca, kterimu je gospod Bog pogled vzel, zató pa brez konca veliko pesem v serce vdihnil. Če med pobožnimi pesmami tudi kako veselo in smešno zapoje, kdo mu more tega braniti? Pošteno veselje je človeku v pesmi in djanju pripušeno. Slišal bodeš tù, moj ljubi popotnik! med mnogimi ljudskimi pesmami tudi Vodnikove, Dr. Prešernove, Ahacelneve, Stanigove, in več drujih pesem iz krajnske čebeliče in naših Novic z prav lepimi vižami; nekte med njimi so se mi prav globóko v serce vtisnile, postavim:

„Pride Gorenc iz merzle planine“ i. t. d. „Slovenec Slovenca vabi“ i. t. d. „Stoji, stoji tam lipica“ i. t. d.

„Svezda zvezdi je soseda,

Njih za nas števíla ni,

Ena v drugo svetlo gleda,

Vsaka v Božjo čast gori.“ i. t. d.

„Kje so tiste rožice

Ste lepó cvetéle!

Pisane in bele?

Pa spomlad je šlá od nas,

O nedolžne rožice

Vzela jih je zimca — mraž.“ i. t. d.

Prav dopadla mi je tudi pesem v pogovoru med možem in ženo, ki ga zavoljo pijančevanja svari, ktera se takó le začne:

„Žri ga, žri pijane! po kravji“ i. t. d.

Rodoljubni Slovenec tukej nedolžniga veselja tolikanj vžije, de se le težko od prijetniga kraja in veselih pevcov loči. Le škoda, de se je gosp. Prešér en posestnik v Bledu, zdaj v Lesce preselil, zakaj ta verli Slovenec je svoje rojake vedno k petju podbadal, je h marsikaki pesmi pripravno vižo zložil in vseskozi skerbel, de se lepo slovensko petje tukej pozabílo ni.

Dr. B.

Daj nam dans naš vsakdanji krùh.

(Resnična prigodba.)

V velikim nemškim mestu je živila mlada vdova nekiga vertnarja, ktera je sebe in svoje edino dete, šestletno deklico, s tem preživela, kar si je sočivje prodavaje pridobila. V mladih letih in zala bivši, si je kmalo več snubačev pridobila, zmed kterih je res enimu, do kteriga je nagnenje čutila, roko dala, in je z njim potem brez cerkveniga blagoslova živila. Od soséd nadlegovana, je večkrat v zaročnika tišala, de naj bi v poróko pervolil; on pa se je stanovitno branil, rekoč: z žensko, ki otroka ima, se ne dam nikakor poročiti, ker so taki zakoni zmiraj nesrečni zakoni.

V tih okolšinah je vdova grozovitni sklep storila. Pod njenim stanišem je bila globóka in mokrotna klét (kelder), z oknicam, ki je v dervarnico deržalo. — Eniga dné mati otroka za rokó prime ter ga po stopnicah v klét pelje in mu reče grozeči: tukej ostaneš, Lenčika. Brez de bi tihe zdihleje siromaškiga otróka poslušala, zaloputne težke vrata za seboj in gré proč. Dvakrat dolgi dan in noč pretečeta, preden se vdova v mraku pred klét spravi in posluša na vratih, — pa vse je bilo tiho. Ko pa pokliče: Lenčika! zasliši glas svojiga jokajočiga deteta, takó milo, tako žalostno, de bi se bilo kamnje usmililo. O mati, mati, sáj en malo kruha, ječí otrok. Mati pa se proč oberne in gori gre; sercé se ji trese, pa ne od usmiljenja, ampak od strahú in boječnosti, de bi otrokoviga na pomoč klicanja kako človeško uho ne zaslišalo. Zopet preide štiri in dvajset ur, in ko se mračí, stopi mati